

I

CĂLĂTORIE

Umblu prin mine
Ca printr-un oraș străin
În care nu cunosc pe nimeni.
Seara mi-e teamă pe străzi
Și-n după-amieze ploioase
Mi-e frig și urât.
Nici o dorință de-a călători,
Când și numai trecerea drumului
E aventură,
Nici o amintire din alte vieți
Întrebării
„De ce-am fost adusă aici?“ ...

I

VIATGE

Em passejo per dintre meu
Com per una ciutat estranya
On no conec ningú.
Al vespre tinc por pels carrers
I a les plujoses tardes
Tinc fred i neguit.
Cap desig de viatjar,
Quan només travessar el carrer
És una aventura,
Cap record d'altres vides
En preguntar:
“Per què m’han dut aquí?”

II

SĂ LĂSĂM SĂ CADĂ CUVINTELE

Să lăsăm să cadă cuvintele
Numai ca fructele, numai ca frunzele,
Numai cele în care moartea s-a copt.
Să lăsăm să cadă
Aproape putrede,
Abia îmbrăcând în carnea lor
Osul sfânt.
Sâmburul gol desfăcut,
Ca din veștezi nori luna,
Poate s-ar furișa spre pământ...

II

DEIXEM QUE CAIGUIN LES PARAULES

Deixem que caiguin les paraules
Només com els fruits, només com les fulles,
Només aquelles en les quals ha madurat la mort.
Deixem que caiguin
Gairebé podrides,
Embolcallant a penes amb llur carn
L'os sant.
El pinyol buit obert,
Com la lluna entre núvols pansits,
Potser aniria d'amagat cap a la terra...

III

SUFLETUL

Sufletul e ceva în noi
Care nu poate exista în afară.
De câte ori nu mi s-a întâmplat
Să descopăr
Suflete goale în iarbă trăgând să moară...
Le luam cu grijă în palmă,
Dar niciodată
Nu găseam destul de repede pe cineva
Să le primească în sine,
Simțeam căușul palmei gol
Și-un abur, neatins de frunze, trecea
Bănuitor prin trupul meu.
Sufletul se-adăpostește în noi
De Dumnezeu?

III

L'ÀNIMA

L'ànima és quelcom dins de nosaltres
Que no pot existir a fora.
Quantes vegades no m'ha ocorregut
De descobrir
Ànimes buides a l'herba tot morint...
Les he posades amb compte al palmell de la mà,
Però mai no he trobat amb prou rapidesa ningú
Que les acollís dintre seu,
He notat, llavors, buida la cullera del palmell
I un vapor, lluny de les fulles, ha creuat ple de recança
El meu cos.
L'ànima cerca aixopluc en nosaltres
Perquè fuig de Déu?

IV

ÎȚI ADUCI AMINTE PLAJA?

Îți aduci aminte plaja
Acoperită cu cioburi amare
Pe care
Nu puteam merge desculți?
Felul în care
Te uitai la mare
Și spuneai că m-ascuți?
Îți amintești
Pescărușii isterici
Rotindu-se-n dangătul
Clopotelor unor nevăzute biserici
Cu hramuri de pești,
Felul în care
Te îndepărtai alergând
Înspre mare
Și-mi strigai că ai nevoie
De depărtare
Ca să mă privești?
Ninsoarea
Se stingea
Amestecată cu păsări
În apă,
Cu o aproape bucuroasă disperare
Priveam
Urmele tălpilor tale pe mare
Și marea
Se-nchidea ca o pleoapă
Peste ochiul în care-așteptam.

IV

TE'N RECORDES DE LA PLATJA?

Te'n recordes de la platja?
Plena de còdols amargs
Pels quals
No podíem caminar descalços?
La manera com
Miraves el mar
I em deies que m'escoltes?
Te'n recordes
De les gavines histèriques
Donant voltes al so
De les campanes d'unes esglésies invisibles
Amb sants que eren peixos,
La manera com
T'allunyaves corrent
Cap el mar
I em cridaves que et cal
La llunyania
Per poder mirar-me?
La neu caient
S'extingia
Barrejada amb el ocells
A l'aigua,
Amb una desesperació gairebé alegre
Contemplava
Les petjades dels teus peus al mar,
I el mar
Es tancava com una parpella
Sobre l'ull on jo esperava.

V

FĂRĂ TINE

Fără tine mi-e frig
N-am înțeles niciodată
Cum simte aerul
Că ai plecat.
Universul se strânge
Ca o minge plesnită
Și-și lasă pe mine zdrențele reci.
Câinele negru
Cu burta întinsă duios pe zăpadă
Se scoală și îndepărtează
Privindu-mă în ochi,
Refuzând să-și spună numele.
Începe să fulguie.
Mă ustură pielea
Pe locul de unde te-ai rupt.
Și mi-e frig,
Când simt cum cade moale,
Odată cu zăpadă,
Această rugăciune către nimeni.

V

SENSE TU

Sense tu tinc fred
No he entès mai
Com pot notar l'aire
Que te n'has anat.
L'univers s'encongeix
Com una pilota que s'ha reventat
I només deixa caure sobre meu els seus freds esparracs.
El gos negre
Amb la panxa suaument estesa sobre la neu
S'aixeca i se'n va
Mirant-me als ulls,
Refusant de dir el seu nom.
Comença a nevisquejar.
Em crema la pell
Pel lloc on te n'has anat de mi.
I tinc fred,
Quan noto com cau tova,
Amb la neu,
Aquesta oració per a ningú.

VI

SAT

Mai mult miros
Decât imagine sau sunet,
Miros de fum în seară, mai ales,
când se întorc cirezie-ațipite
De prea mult lapte înflorit în șes;
Miros de lapte care face spumă
Erotic muls din uger, ca și cum
Se-mpreunează-n carnea lui albastră
Sufletul verde-al ierbii
Sălbatece cu suflul
Blând și înduioșat de fum;
Miros de paie ude
Și de grămezi de boabe,
Miros de piramide de grâu urcat spre cer,
Pe când văzduhul serii în sine se resoarbe
Și norii se destramă-n
Povești subțiri și pier;
Miros de tine însuți,
De păr ținut în soare,
De piele visând ierburi,
De somn și de cuvânt —
O, sat, clădit în aer
Din veșnică părere,
Iubit cu răsuflarea
Și clătinat de vânt!

VI

POBLE

Més olor
Que imatge o so,
Olor de fum al vespre, sobretot
Quan torna el bestiar somnolent
De massa llet florida al pla;
Olor de llet que fa escuma,
Munyida eròtica de la mamella, com si
S'unís en la seva carn blava
L'ànima verda de l'herba
Salvatge amb la respiració
Calmada i conmoguda de fum;
Olor de palla molla
I de pilots de grans,
Olor de piràmides de blat enfilant-se cap el cel
Quan l'aire del capvespre s'absorbeix en si mateix
I els núvols s'esfilagarsen en
Contes transparents i desapareixen;
Olor de tu mateix,
De cabells que han estat al sol,
De pell somiant amb l'herba,
Olor de somni i de paraula.
Oh, poble, edificat a l'aire
D'una visió eterna,
Estimat amb l'alè
I gronxat pel vent!

VII

O JUMĂTATE DE LUNĂ

O jumătate de lună
Cade stângace prin cer —
Fă-mă să uit,
Înger stingher,

Fă-mă să uit,
Sau fă-mă s-adorm
În singurătatea
Crescută diform.

Iar dacă visez,
Înger înțelept,
Să nu mai țin minte
Când mă deștept.

Fă-mă să uit,
Sau fă-mă să scriu
Cu țipăt continuu,
Înger pustiu.

Ochiul meu rece
Acoperă-l, îngere,
Cu o pleoapă
În stare să sângere

Peste prealimpede-
Le înțeleș.
Minte-mă blând
Și du-mă-n eres,

VII

MITJA LLUNA

Pel cel, matussera,
Si en cau mitja lluna,
Àngel solitari,
L'oblit no s'esgruna,

Fes, àngel, que oblidi,
Que dormi potser,
En la solitud
Encara per fer.

I quan em desperti,
Àngel saberut,
Que no me'n recordi
D'haver mai viscut.

Oh, fes que oblidi,
Que escrigui potser
Amb un crit continu
El meu desesper.

El meu ull tan fred
Tapa'l, si us plau,
Amb una parpella
Que sagnar li plau

Per sobre un sentit
Precís i acurat.
Menteix blanament
I du-me al pecat,

Dă-mi jumătatea
De lună-n neștire,
Dar fă-mă să uit,
Înger subțire.

Sfășie-mi al
Neuitării delir,
De singurătate-mi
Să nu mă mai mir.

Dona'm la meitat de
La lluna inconscient,
Oh, dona'm l'oblit,
Àngel delicat.

Deliri dement:
Només vull l'oblit,
Que estar sempre sola
És el meu delit.

VIII

UMBRA

Cine merge înainte
Și nu întoarce capul
S-a părăsit pe sine în urmă;
Cine aleargă
De spaimă o face
Să nu fie ajuns
De el însuși;
Cine nu-și spune țelul
Se teme
Să nu se găsească
Pe sine acolo,
Ca și cum umbra
N-ar fi chiar balta de întuneric
Scurs prin venele noastre deschise
Din dorința de-a înainta...

VIII

L'OMBRA

Qui camina cap endavant
I no gira el cap enrere
Ha abandonat la pròpia petjada;
Qui corre
Perquè té por, ho fa
De por que no l'atrapi
La seva pròpia persona;
Qui no diu el nom del seu propòsit
Té por
De no trobar-se,
A si mateix, allà,
Com si l'ombra
No fos justament el bassal de la fosca
Caiguda gota a gota de les nostres venes obertes
Amb el sol desig d'avançar...

IX

HOHOTUL

În fiecare hohot
Un zeu se dezvăluie
Umflându-și faldurile
Hainei lui largi prin văzduh.
Sunt atâtea feluri de zei
Pe pământ
Încât nu vom prididi niciodată
Să plângem sau să râdem destul
Pentru a-i scoate din ascunzători.
De râs sau de plâns,
Nici nu contează:
Important este hohotul.

IX

RIALLES I PLORS³

A cada rialla o plor
Es manifesta un déu
Tot inflant-se les arrugues
Del seu vestit llarg dins l'aire.
Hi ha tantes menes de déus
A la Terra
Que no podem mai ésser capaços
De plorar o de riure prou
Com per treure'ls de llurs amagatalls.
Si rius o plores no compte.
El que importa és la intensitat.

3. El mot romanès *hohot* no té traducció exacta: es refereix al soroll que hom fa en riure o plorar. De fet, tota sola, aquesta paraula, tal com l'empra Ana Blandiana, tampoc es pot fer servir en romanès: sempre es parla o bé del *hohot de râs* o bé del *hohot de plâns*.

X

ȚĂRM

Somnul pulsează ca un ocean
Și ritmic lovește în țărmul viu
Ce încă mai sunt, vi mă surpă, și scriu
Cu spinii pleoapei plecate viclean;

Mai smulg o silabă din ape, pământ
Moale de somn, lângă una mai veche,
Oceanu-mi scandează chemări în ureche
Și ritmic lovește în țărmul ce sânt;

Mă surp cu o literă, cu o vorbă, cu-un an,
Din dulci calendare mă năruî și-adorm,
Pe când, morfolindu-și poemul diform,
Somnul pulsează ca un ocean.

X

COSTA

El son batega com un oceà
I rítmic la costa viva colpeja
Que encara sóc, i em va esfondrant, i escric
Hàbilment amb espines de parpelles

Closes; usurpo una síl·laba a l'aigua,
Terra tova del son: no és la més vella.
A cau d'orella em diu mots l'oceà
I rítmic la costa que sóc colpeja;

M'ensorro amb un any, un mot o una lletra,
Dolç calendari, m'esfondro en el fons,
Quant, mormolant deformat un poema,
Com un oceà esbatega el son.